

lesz többé és nem ilyen ős, és amiben nem lesznek fontosak többé az évszakok.

A víz ütemesen csapódik a csónakhoz, itt alig látni a partokat, elfekszik a folyó, mintha tó lenne. Vizimalom zúg a falu fölött, tohonyán cséplik a kerekek a vizet. A híd után aztán beugrottunk a vízbe, a csónak lassan keringett utánunk lefelé, el-elmarasztalta a lomha víz, el-elkapta egy fürge áramlat. Így úsztunk mi is, renyhe karokkal, gyengén motozó lábakkal a zöld szigetek mellett, a kuszán benőtt homokpadok mentén, az árral. Fölöttünk egyre mélyebb lett a délután, az ég szürkült, árnyékok lopóztak végig rajta, a nappali párák tünedeztek és élesen rajzolódott elő a partokról a táj. Pillanatokra józanul tűnt elő a falu templomtornya, aztán hirtelen a messzi város tornyai is, a Dunán a pesti uszoda fűzöld délibábja, a hátsólépcsők egyszerű társalgói, csatázó holt-ági hullámok mögül a matróruhás kisfiú és a barátság éveinek zürzavara, tolongó emlékei. Előttünk egyre nőtt az őserdei sziget, ahonnan a nyugtalan folyó régen kimosta már a szakadt fakérget, egy elszaladt nap emlékjelével és most viszi előttünk tovább, árjának kénye-kedvére. Aztán egészen besötétedett, bágyadtan csillogtak a parti lámpák, a fekete víz csobbanva verte a ladik derekát. Kint a partrahúzott könnyű csónak mellett dideregve kaptuk föl gyöngyös testünkre az inget. Abban a pillanatban Kenneth hirtelen megragadta a karomat és babonás fénnel a szemében, a sötétségbe intett: «Nézd» — mondta «ott a víz fölött . . .» Az alkonyatban átlátszón, fehéren mint a délibáb, futott az egyszarvú, hasa alá kapdosta kényesen karcsú lábait, fejét fölszegte büszkén fénylő szarvával és iramodott a sötét víz fölött, part fölött, messzi erdők fölött, kifelé a nyárból. Egyre kisebb lett, egyre jobban húzta magával a sötétség, de még akkor is láttuk, amikor eltűnt már messze az éjszakában.

PINTYŐKE.

*Aranyeső a fák alatt,
Elköltöznek a madarak,
Már itt az ős.
Dallal siratja a nyarat
A pintyőke, mert itt maradt
E kis dízőz.*

*Nem modern ő. De tollain
Friss minden szín és csupa csin
E kis madár,
Nem tudja, mi a kokain,
A Városliget bokrain
Magába jár.*

*A fűvek között lépeget,
Mégbámul egy-egy levelet,
Majd fenn a fán
Megzendít egy bús éneket,
Hogy beleborzong, megremeg
A vén platán.*

*Ezüstcsengetyűs szép szava,
Minthogyha búcsút mondana,
Sikong, alél,
Mert elhal már a fű, a fa,
Mielőtt még kibomlana
A tél, a tél.*

Majthényi György.